

РЕШЕНИЕ

№ 7847

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 30.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10415** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.62, ал.3 ЗИНЗС, вр. чл. 145 и сл., вр. чл. 58, ал.1 от АПК.

Образувано по жалба на л.св. Р. И. Д. - Затвора –С. – СБАЛЛС, лично и чрез адв. М. А.- САК - [населено място] ж.к. Л. бл. 517 вх. Д ет.3 ап. 127/ тел. 0888 522 267/ срещу мълчалив отказ на Главния директор на ГДИН да се произнесе по молба на л.св. Р. И. Д. от 13.09 2023г. за преместване от Затвора в [населено място] в Затвора в [населено място] или в Затвора в [населено място].

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че са били налице 62, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС за преместването на жалбоподателя в Затвора в [населено място] или в Затвора в [населено място], т.к. близките на л.св., с които поддържа социални контакти, понастоящем са с адреси в [населено място]. Иска се отмяна на оспорения отказ.

В с.з. жалбата се поддържа от жалбоподателя лично и чрез адв. А..Иска се отмяна на оспорения отказ и връщане на преписката на АО за произнасяне по молбата за преместване в друго пенитенциарно заведение. Изрично се заявява, че разноски по делото не се претендират.

В с.з. ответникът - Главния директор на ГДИН, се представлява от юрисконсулт, който оспорва жалбата. Счита, че не е налице мълчалив отказ с оглед разпоредбата на чл. 90, ал.5 от ЗИНЗС. Иска жалбата да бъде оставена без разглеждане или да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско

възнаграждение.

СГП, чрез участващият прокурор, се присъединява към становището на ответника.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото не е спорно, че жалбоподателят търпи наказания лишаване от свобода, като понастоящем същият е в Затвора в [населено място]. На 13.09 2023г. л. св. чрез адв. А. е подал молба до Главния директор на ГДИН за преместване от Затвора в [населено място] в Затвора в [населено място] или в Затвора в [населено място], поради претендирано наличие на предпоставките по чл. 62, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС.С молбата се е твърдяло, че осъденият поддържа контакти със сестрите, синът и фактическата съпруга, понастоящем всички живущи в [населено място]. Искало се е извършване на задължителната проверка по чл. 40а от ППЗИНЗС и издаване на заповед за преместване на лишения от свобода от Затвора – С., в друго пенитенциарно заведение. Не е спорно по делото, че такава проверка не е извършена и АО не се е произнесъл в срок с акт по чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС.

По делото е приета административната преписка и представените от страните писмени доказателства, в т.ч. и Заповед от 06.04.2022г./ л. 49 и сл. от делото/ на Главния директор на ГД“ИН“.

По процесуалната допустимост на жалбата:

В случая жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл.149, ал.2 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Мълчаливият отказ представлява бездействие на администрацията в случаите, когато административният орган има задължение да се произнесе по направено пред него искане. В случая е налице надлежно сезиране, компетентност за разглеждане на подадената молба и задължение на АО за произнасяне. Правомощието на административния орган, разписано в закон не означава само право да се произнесе по даден въпрос, защото на него е предоставена компетентността да го реши, но и задължение за изпълнение на това право. В случая, като не се е произнесъл в срок, налице е формиран мълчалив отказ според фикцията на чл. 58, ал. 1 АПК. Такъв мълчалив отказ за произнасяне по жалба/искане е недопустим, независимо какви биха били доводите по същество на акта на органа.

Съгласно чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС, преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на Главния директор на ГДИН: 1. при включване на обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа - при изявено желание от лишения от свобода, 2. при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание, 3. по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти, 4. по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода- пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличие на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода и 5. при необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС, в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода. Съгласно чл. 62, ал.2 от ЗИНЗС лишените от свобода не могат да бъдат премествани, ако съществува опасност от сериозно влошаване на

здравословното им състояние.

Съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС, главният директор на ГД"ИН" /съответно лицето, на което е делегирано това правомощие, съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗИНЗС/ издава : 1/. заповед за преместване на лишения от свобода в друг затвор или 2/. издава отказ да бъде преместен лишеният от свобода в друг затвор.

Нормата на чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС е императивна и за компетентния административен орган е налице задължение да се произнесе със заповед за преместване на лишен от свобода от един затвор в друг или да издаде отказ за преместването на лишен от свобода от един затвор в друг.

АО дължи произнасяне с нарочен акт при спазване изискванията на чл. 59 от АПК, вкл. ал.2, т.4, за излагане на фактически съображения и правни основания, т.е. мотиви. В настоящия казус производството е иницирано по молба на лишения от свобода, в хипотезата на чл. 62, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС, респ. при твърдения за промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти. В този случай преди произнасяне по същество на същата ответникът е бил длъжен на основание чл. 40а от ППЗИНЗС да извърши вмененото му от подзаконовия нормативен акт задължение за проверка наличието на данни за поддържане на социални контакти от л.св. с близките му или с посочените от него лица.

В конкретния случай е била дължимата проверка по чл. 40а от ППЗИНЗС и след това произнасяне с акт по чл.62, ал.3 от ЗИНЗС/ за преместване или отказ/, което незаконосъобразно не е било сторено.

Следва да се отбележи, че правото на личен и семеен живот е конституционно гарантирано /чл. 32, ал. 1 КРБ / и не следва да бъде ограничавано от изтърпяване на наказанието в по-голяма степен, отколкото налага самото наказание. Една от целите на изпълнение на наказанието е осигуряване на условия за поддържане на физическото и психическото здраве на осъдените и зачитане на правата и достойнството им /чл. 2, т. 3 от ЗИНЗС/. Съгласно чл. 40, ал. 1 и ал. 2, т. 3 и т. 4 от ЗИНЗС, наказанието „лишаване от свобода“ се изпълнява чрез настаняване на осъдените в определени места за лишаване от свобода и подлагането им на поправително въздействие. Поправителното въздействие се осъществява и чрез ограничаване на отрицателните последици от действието на присъдата и вредното влияние на средата на осъдените, както и чрез осигуряване на условия за упражняване правата на осъдените, като се осигури в съответна степен реализирането на правото им на семеен живот, въпреки изтърпяване на наказанието с оглед тяхната ресоциализация. Подкрепата на роднини и близки по време на изтърпяване на наказанието би могло да има положителен ефект за съхраняване на личността на лицето, изтърпяващо наказанието, за по-лесното му понасяне като цяло и за по-пълноценното постигане на целите на самото наказание, а след изтърпяването му и за успешната социална адаптация и реинтеграция. Поради това и неслучайно с нормата на чл. 62, ал. 1 т. 3 от ЗИНЗС е предвидена възможност, не само по молба на осъдения, но и по такава неговите близки да бъде сезиран главния директор за необходимостта от преместване в друго пенитенциарно заведение (по- близко до адресите им) с цел да не се затрудняват ненужно контактите им.

Настоящата инстанция не приема за неоснователни доводите на процесуалния представител на ответника, че не е налице мълчалив отказ, с оглед разпоредбата на чл. 90, ал.5 от ЗИНЗС - „Молби и жалби, подадени повторно, се разглеждат, ако съдържат нови обстоятелства“. В тази връзка АО е представил своя Заповед от

06.04.2022г./ л. 49 и сл. от делото/, съгласно която са отхвърлени молби от различни дати на л. св. за преместване в Затвора [населено място] и [населено място]. Последната обсъдена молба е от 24.01.2022 г. и /според записаното в текста на заповедта/ преместването се е искало от лишения от свобода „поради възникнала инцидент, който /жалбоподателят/определя като извършено престъпление от общ характер“. Процесната молба обаче е от месец септември 2023г. и касае преместване на жалбоподателя в друго пенитенциарно заведение на основание чл. 62, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС, с нови твърдения за промяна на адресите на негови близки, с които поддържа социални контакти, по която не е извършена задължителна проверка чл. 40а от ППЗИНЗС и не може да се приеме, на база представените доказателства по делото, че се касае за идентично, спрямо предходни такива, искане по което не се сочат нови обстоятелства.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е основателна и доказана и следва да бъде уважена. Отказът като незаконосъобразен следва да бъде отменен, а преписката върната на административния орган за произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на л.св. Р. И. Д. с [ЕГН], лично и чрез адв. М. А.- САК мълчалив отказ на Главния директор на ГД“ИН“ да се произнесе по молба на Р. И. Д. от 13. 09. 2023г. за преместване от Затвора в [населено място] в Затвора в [населено място] или в Затвора в [населено място].

ВРЪЩА преписката на Главния директор на ГД“ИН“ за произнасяне по молбата с изричен акт по чл.62, ал.3 от ЗИНЗС в установения в ЗИНЗС и ППЗИНЗС срок.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съобразно чл. 62, ал. 3 изр. последно от ЗИНЗС.

СЪДИЯ: